

il cesar Jožef. Duhovščina se ni vtikala v posvetne stvari, in tako je vladal v cerkvenih rečeh mir. Cerkev se je lepo razvijala, vera ni pešala, in duhovniki so bili spoštovani. Ko pa se je cesarja Jožefa pozabil, ko se je duhovščina zopet začela vtikati v posvetne stvari in se pehati, da bi povsod odločala in gospodovala, so nastali zopet boji.

Premisli, slovenski kmet, kar je pisal in ukazal največji dobrotnik cesar Jožef II. in spoznal boš, storiš dobro delo, če duhovnika ne poslušáš, kadar vtika v posvetne stvari.

Vojna v Južni Afriki.

Iz Bloemfonteina, glavnega mesta Oranja, poročajo, da bi bili Buri 10. t. m. južno Bloemfonteina naj ujeti angleško policijsko četo. Vršil se je hud boj, v katerem so bile na obeh straneh znatne izgube. Angleži so se le z največjo težavo rešili. Ta boj dokazuje, da niso Angleži niti sredi Oranja, blizu glavnega mesta gospodarji dežele. Buri hodijo sem ter tja in napadajo angleške čete, ki so večinoma le ob ozemskih progah, v notranjih delih dežele pa Angleži nimajo nikjer obstanka. Vojni minister Brodrick je v zbornici izjavil, da ni istina, da se velik del vojske iz južne Afrike domov, in da se vojna začne na nov način. Potemtakem je resnično samo to, da Angleži v Transvaalu umaknejo le na omenjenem med Durbanom, Maritzburgom in Johannesburgom, karaj velik del Transvaala izročè zopet Burom. Pomembno je potem, da je angleška vlada slabe volje in nervozno išče sredstev, ki bi končali vojno čim prej. „Weekly Dispatch“ poroča, da je sklenil v sredo vojni svet lotiti se najenergičnejših sredstev, da bi dosegli konec vojne. Kitchener izda novo proklamacijo, ki pozove Bure, naj se udajo nemudoma, sicer jim konfiscirajo premoženje, ter jih kot navadne zverje obesi in postreli. Pri katerih pa ta strašna

je zopet svoje delo kakor prej opravil in skozi keno luknjo copernici zaklical: „Potegni me segor ti copernica stara, gor bo šlo malo težje, jaz čisto bregj.

„Ali imaš kresalo tudi?“ ga vpraša ona. „Sabljo!“ pravi on, „to sem pa pozabil.“ Hitro pokresalo in copernica ga potegne gor in glej, zopet al na cesti, težek in debel kakor bi imel povreči cekine jutri.

Sedaj vpraša Imbre baburo, kaj misli ona s kresalom. „To ti ni nič mar“, ga zavrne ona. „Dobil si je, meni pa daj kresilo!“

„Ah kaj!“ zareži se on. „Povej mi takoj, zakaj rabiti kresalo, ali pa ti razkoljem s sabljo bu-

Ne!“ prosi baba; ali v tistem hipu pa je že na tleh, strese on ves denar v predpasnik, spravi in se poda proti mestu.

Vojaka prostaka postal je kavalir. Pripovedo mu je o vsem lepem razkošnem mestnem življenju. Zvedel je pa tudi o kralju in njegovi lepi princezinji.

grožnja ne zaleže, pa naj vpliva ljubeznjivost in potrpežljivost angleških dam, katere pošlje Kitchener z „milimi darovi“ v taborišče Burov. Ker so Buri poštenjaki in pobožni možje trdne morale in kremito zvestobe, se tem ljubeznivim Angležinjam ni bati posebne nesreče, a tudi ne nadejati posebnega uspeha. Ljubeznivost Angležinj naj opravi pri Burih to, česar brutalna barbarščina Angležev ne zmore! Ali česa se imajo Buri nadejati, če se udajo, je povedal premier-minister sir Gordon Sprigg: Angleži prenapolnijo Transvaal in Oranje s svojimi priseljenci, da bodo Buri kmalu v manjši v lastni domovini! Angleži lažejo, ker slikajo burske čete kot razcapane tolpe brez organizacije, orožja in obleke. Resnica je marveč, da so Buri organiziranejši kot Angleži, in da imajo vsega dosti, ker si znajo dobiti orožja in živil pri Angležih. Buri prihajajo celo prav pred Pretorijo in odvajajo živino! Nedavno se je vršil boj z Buri toli blizu Pretorije, da se je videl iz mesta ogenj pušk! Kitchener je sporočil v London, da usnuje troje kolon konjenikov in pešcev, s katerimi bo zasledoval neprestano troje oddelkov Burov. Zasledovati jih hoče do zadnjega in uničiti poslednjega moža. Burom primanjkuje zdravnikov, zato jih umira primeroma več kakor Angležev, ki imajo zdravnikov dovolj. V taborišču ujetnikov, kjer je okoli 80.000 burskih mož, žensk in otrok, je samo v juniju umrlo 777 oseb, dočim so izgubili Angleži med 220.000 mož 467 mož — z vštetimi padlimi!

London 24. julija. Kitchener javlja iz Pretorije, da so Buri iz Kapstadta došli vlak z živili, orožjem in municijo napadli, ga izpraznili in potem užgali. 4 angleški vojaki so bili ubiti, 18 je bilo ranjenih.

Razne stvari.

„Fihpos“ se silno jezi in pravi, da mu je dal to lepo ime „Štajerc“. Mi mu v tolažbo povemo, da si ni „Štajerc“ izmislil tega priimka, pač pa nam ga je povedal

„Kje bi se jo lahko videlo?“ je vprašal.

„Nje se ne more videti!“ dobil je odgovor. Ona stanuje v gradu iz kufra, ki je ves s zidovjem in turmi obdan. Nikdo razun kralja ne sme k njej, ker je prerokovano, da bode ona enega čisto prostega vojaka v zakon dobila, kar pa kralj nikakor privoliti ne more.“

Jaz bi jo pa vendar rad videl! si misli vojak, ali zato sploh ni mogoče dobiti dovoljenja in živel je veselo dalje, obiskaval teatre, se vozil v kraljev vrt ter dajal tam ubožcem denarje, kar je od njega bilo lepo; vedel je še iz prejšnjih časov sem, kako je, če človek nima groša pod palcem. On bil je bogat, kupil si lepo obleko in pridobil mnogo prijateljev, ki so mu vsi rekli, da je najboljši človek, plemenit mož in to je Imbretu ugajalo. Ali ker je vsaki dan denarje le ven dajal, a nič dohodkov imel, se je njegova kasa polagoma izpraznila, ostala sta mu samo še dva groša. Odpovedati se je mogel vsemu dobremu življenju in zapustiti lepe sobe ter se preseliti v prosto kamrico daleč gori pod streho, kjer si je moral sam čevlje krtačiti in knofe šivati.

trd slovenski kmet iz ptujskega okraja, ko si je prišel naročit „Štajerca“. Rekel je: Pred dar dnevi hotel sem gnati kravo in tele na sejem. Moj, v šolo hodeči otrok, ki sem ga poslal po živinska lista, mi je prinesel pa samo enega, ker enega je zgubil. Ali prinesel je vendar dve reči seboj in rekel, da so mu to drugo listino dali gospod kaplan. Jaz vzamem in si mislim: eh, saj je vse en zlodej, za kravo imam itak živinski list, za tele bo pa menda že dober tak „Fihpos“ kakor je „N. Dom.“

Iz Slivnice pri Celji. Jeznoriti zidar Č. ima eno črešnjevo drevo, iz katerega je pa že vse črešnje obral. Dne 7. julija zvečer šli so pa trije fantje iz slivniške okolice na to črešnjo, vedoči, da se bode lastnik, ki se za vsako malenkost rad jezi, zaradi tega grozno jezil. In res, ko je zapazil fante na drevesu, primahal jo je ves v penah s svetilnico v roki iz hiše in hajdi na drevo fante doli gonit. Na drevesu pa se mu je huda godila, ker opekel si je obe roki s svojo svetilnico. Zaradi te poškodbe šel je fante tožit na sodnijo. Ker druge škode ni imel, ker črešnje ni niti ene gori bilo, zaradi listja pa sodnija ni hotela tožbe gor vzeti, ni toraj opravil nič in sedaj smeji se mu cela vas. Prav se mu godi.

Eden izmed porednežev.

Mnogostranski talent. „Sl. N.“ poroča: Mej klerikalci so talenti, ki res zaslužijo občudovanje. Tak mož — velik magnat, član cerkvenega konkurenčnega odbora, član okrajnega zastopa in srečni imetelj raznih družih dostojanstev — živi na južnem Štajerskem (v kozjanskem okraju,) tam blizu, kjer rešuje vero slavnoznani dr. Jankovič. Dotični magnat zna vse in razume vse. Ni je stvari, da bi je on ne zmoget. Zdaj je začel izvrševati celo — babištvo. Pred kratkim je rodila njegova žena. Poklical je babico in ji rekel: „Drugo sem že vse sam opravil, h krstu pa vendar ne morem sam otroka nesti; storite mi toraj vi to prijaznost“. Babica pa mu je odgororila: „Če ste

drugo vse sami opravili, pa še h krstu sami nesite — Kdo je potem otroka h krstu nesel, tega ne vem.“

Sv. birma pri Sv. Vidu. Knezoškof Napotni došel je 7. t. m. v Sv. Vid podeliti sv. birmo. V vodu lepo ozaljšane vasi, sprejet je bil knezoškof po gospodu župniku Ernst-u in občinskem zastopniku pod vodstvom obč. predstojnika gosp. Šošteriča med pokanjem topičev in zvonjenjem spremljen v rovž. Zvečer priredila se je po prizadevanju g. predstojnika baklada, katere se je udeležilo čez 100 oseb. Knezoškof, ki je spreved z baklami prikoval pred župniščem, bil je vidno ginjen in je udeleževalcev počastil z nagovorom. V pondeljek julija posetil je knezoškofa namestniški svetovalec grof Attems. Pri tej priložnosti ogledal si je spremstvu g. Šošteriča c. kr. poštni urad, žandarstveno kasarno in šolo, in se prav pohvalno izrekel o tam razloženih šolskih risarijah.

Na ptujski sejem dne 17. julija se je prignalo 68 konjev, 165 volov, 240 krav, 270 komadov drobnin in 349 prašičev. — Večina prignane živine bila je iz ptujskega in mariborskega okraja, manje iz hrvaškega kraja. Ker je bil sejem po zunanjih trgovcih moč obiskan, razprodalo se je hitro in odposlale so večje partije v Trient, Svitavo, Gradec, Nemški Loh, Dunaj, Leoben, Trst in Maribor. — Prihodnji svinjski sejem bo 31. julija; prihodnji kramarski, živinski lesni sejem (letni sejem) bo 5. avgusta; 7. avgusta pa zopet svinjski sejem. — Ker se pričene živine vsekakor samo lepe pasme, pričakovati je za prihodnje sejme mnogobrojnega obiska, ki se prav poroča.

Mi potrebujemo več uradov, piše „Fihpos“. Mariboru ali Celji naj se ustanovi vlada za Spodnjo Štajersko, kjer bodejo potem gospodje dr. Jurtela, Ploj, dr. Pipuš in dr. Dečko postali ministri. K temu treba pa je še 200 drugih uradnikov in to bodo dosedajšni pisarji gospodov advokatov. Za vsako m

Enkrat v času tega samskega življenja postala je zvečer v njegovi sobi jako gosta tema in ni si imel s čim fajfice zažgati; domislil pa si je stare copernice in tistega starega kresala. Šel je ponj. Vkresnil je in glej! Ko se je prva iskrica vtrenila, odprla so se vrata in v njegovo sobo plane pes, tisti pes, ki je imel oči tako velike kakor dve repe in ga vpraša: „Gospod, kaj zapovedujete?“

„Kaj je to?“ gleda vojak. To pa je že lušno kresalo, če zamorem tako dobiti vse, kar hočem! „Preskrbi mi nekaj denarja“, zapovedal je psu. Komaj je pes to slišal je že zginil in zopet prišel in držal v svojem gobcu veliko mošnjo polno denarja.

No sedaj je vojak vedel, kakšno čudno moč ima njegovo kresalo. Vkresal je enkrat, prišel je pes, ki je sedel na kišti s kufrom, vkresal je dvakrat, prišel je tisti, ki je imel sreberen denar in vkresal trikrat, prišel je tisti pes, ki je imel zlato. Tako se je vojak preselil zopet v lepe sobe, v lepi obleki in takoj so ga njegovi znanci zopet spoznali in ga veliko obrajtali.

Enkrat pa je premišljeval: „Vendar mora ne posebnega biti, da bi se ona princezinja ne mogla pred oči dobiti. Ona da je prav lepa; ali kaj to magati more, če bo zmirom v gradu pod tistimi turinami sedela! Ali bi je res ne mogel videti? Kje je pa mogoče kresalo? Vkresnil je enkrat, in pes z očmi, velik kakor repa, stal je pred njim.“

„Je sicer pozno ponoči, ali jaz bi srčno rad videl princezijo vsaj en trenotek!“

Pes je zginil, in prej ko je Imbre mogel dobiti o tem misliti, bil je že pes s princezinjo pred njim. Ona je sedela na pasjem hrbtu in spala, ter bila tako ljubezniva, da je vsakdo videti mogel, da je princezinja; Vojak se ni mogel zdržati, da bi je ne poljubil, saj on je bil le vrl vojak.

Nato je zletel pes s princezinjo nazaj; ali kje je zdani, prišla sta kralj in kraljica in princezinja jima pripoveduje kako je sanjala o enem psu in en vojaku. Ona da je sedela na psu in vojak jo je poljubil.

„To bi bila pa res lepa komedija!“ pravi k

stvo, za dr. Ploja, dr. Pipuša, dr. Dečkota i. t. d. Videla se bode posebna palača in pri vratih bo stal portir z visokim cilindrom in z dolgo gorjačo v rokah, ki bode kmete proč podil, če bodejo gospode s kaptimi prošnjami hoteli nadlegovati. In vse skupaj ne bo koštalo niti enega vinarja — pravi „Fihpos“, kajti potem potrebovali bodejo v Gradcu 200 uradnikov manj, ako se bodejo vsi postopači v Mariboru ali tje v to službo nastavili, — palače bodejo pa postavili kar iz popendekelna in starih „Fihposov“. — Ali se pa bojimo, da bodejo potem še 500 eksekutorjev več potrebovali, da bodejo zamogli davke izbiravati.

Vurberg. Po naključbi sem dobil 4. številko „Gospodarjevega“ sinčka v roke. Tam je čitati, da si je „Štajerc“ namislil različnih stvari, da bi očrnil tujakovega provizorja pred svetom ter da z izmišljenimi govoricami človeku čast krade. Z lažmi, pravi, da na „Štajerca“ duhovnike. Ne bom ponavljal, kar sem v 13. številki „Štajerca“ pisal, a potrjujem še enkrat, da je provizorjevo postopanje takšno, kakor sem ga opisal. Ako je g. provizorju na tem ležeče, da bi tje v cerkvo zahajali, zakaj je dal okna zabiti, ker tja ne zahaja skorej nikgo več na oratorij. Ker ne more nikjer nič odprto biti, trpijo ljudje grozno vročino v cerkvi. Dalje tudi omenim ter vprašam, ali je to prav in v šoli primerno, ako deklicam reče, da ne smejo na črešnjo iti? Zakaj ne? — S tem še le strogo opozarja na reči, na katere poprej ne mislijo. In „Gospodar“ pa se zopet repenči, češ, da je „Štajerc“ grdo opsoval tukajšnjega provizorja ter ga korekoč postavil na laž. Ta svetohlinec, namreč „Slov. Gospodar“, toraj zahteva od otroka, da mora prej vam verjeti nego očetu. Ali mislite, da smo kmečki ljudje res tak zabiti, da bi verjeli, da je vsaka beseda iz vaših ust resnična? Ali je zavolj tega smrtni hudič čitati „Štajerca“, ker ga ni slovenskega duhovnika, ki bi ne bil njegov nasprotnik, — kakor piše? Mi nismo proti veri, pač pa smo proti predrzajem tudi vaše vrste. Naj se gospod provizor ravna po katekizmu str. 84, vprašanje 342, zadnja vrsta, „— bodejo v miru živeli.“

Prihodnjo noč naj ena dvornih dam pri postelji princezinje čuva, da bo videla, ali so to sanje ali je kaj drugega, je odredil kralj.

V Imbretu pojavila se je zopet želja videti lepo princezino, poklical je psa, ki je zopet šel po princezino, ter jo hitro nesel svojemu zapovedniku; ali kralj hofdama je ravno tako hitro tekla za psom in princezino. Ko je tedaj videla, v kateri hiši sta zginila, je mislila: Aha, zdaj vem kje da je in brž napravim s kredo na vrata križ. Šla je domov in se vlegla v posteljo, ali tudi pes je prišel s princezino. Ko se pes vrnil k svojemu vojaku, zapazil je na vratih, da je stanovan, bel križ, vzela košček krede, ter delala po vseh vratih celega mesta. To je bilo modro, ker hofdama sedaj ni mogla najti prave hiše, ker križi bili so narejeni po vseh vratih.

(Konec prihodnjic.)

Nesreča pri streljanju proti toči zgodila se je 5. t. m. v občini Sedlašek v Halozah. Viničarja France in Anton Hren imela sta med streljanjem odprto posodo, v katerej je bilo kakega pol kilograma smodnika shranjenega dober meter od strelišča oddaljeno. Pri strelu je skočila iskra iz topa v posodo in ga užgala. Viničarja zadobila sta pri eksploziji težke poškodbe po obrazu in rokah tako, da so ju mogli odpeljati v ptujsko bolnišnico.

Iz Št. Ilja pod Gradičem se nam piše sledeče pismo: „V Slov. Gospodarju“ od dne 13. p. m. nek dopisnik kvasi, da smo mi imeli pri zadni občinski volitvi silno agitacijo, kar pa ni res, dopisnik laže, kakor „Slov. Gospodar“, — „gliha vkup štrih“ — mi nismo agitirali, agitrala je le naša nasprotna stranka, ktera je povabila volilce iz drugih občin na pomoč, kar nam ni bilo potreba. Dopisnik dalje laže, da so odborniki većinoma naročniki „Slov. Gospodarja“, pa so samo trije, drugi beremo „Štajerca“ in smo si volili župana naše stranke, kar je neke nam zagrizene nasprotnike tako razburilo, da je nastal tako silen kreg, da smo vse grile z občinskih predalov spodili in se je pokazalo, da mi nismo smeti.

Št. Iljčan.

Iz Loperšič pri Ormožu. Dragi slovenski kmet! Ako odpreš svoje oči malo dalje kakor si bil navajen dosedaj, sprevidel bodeš, da tebi od dneva do dneva revščina in sovraštvo le od tebi nasprotne stranke raste. Ako pa imaš še kje kakega prijatelja, pa ti še tistega tvoji priliznjenci, ki so ti najhujši sovražniki, zadušijo. Ne zahtevam, da bi mogel ravno meni verjeti, ampak stavim ti pred oči le, že davno pretekle zgodbe. Pomisli: Kdo je izdal našega odrešenika Kristusa? Kdo je najbolj vpil: „proč ž njim!“ „križaj ga!“ in kdo je najbolj vpil: „smrti je vreden!“? Potem pa se povprašaj: kaj je zakrivil On, da so ž Njim ravnali najgrozovitejše? Najmanjše krivice ne bodeš našel nad Njim, a vendar so ga križali. On ni prišel na svet, da bi enega proti drugemu puntal; ni prišel, da bi komu njegovo krivično življenje očital, ali ga zaradi tega zavrgel. On je oznanjeval le zgolj ljubezen in delil milosti, pa vendar je zavoljo svoje ljubezni mogel prestati najgrozovitejšo smrt. — Da, dragi moj! Kaj pa je storil naš slovenski „Štajerc“? Ali ni njegov pravi namen le kmečkemu stanu v vseh rečeh pomagati in mu dobro svetovati? Ali on ne skrbi po očetovski za kmete, da bi zamogli svoje pridelke v najboljšo ceno prodati? On nam naznani trgovce ali kupce iz drugih krajev in celo iz tujih dežel, kakor je to storil lansko jesen zaradi vina in sadja. Njemu gre zasluga da smo lansko leto vino po tako precej visoki ceni prodati zamogli. In tako bode se potrudil tudi v prihodnosti. On si tudi prizadeva kmetijski stan podučiti v tistih rečeh, v katerih so mu drudi stanovi nevošljivi. On si prizadeva, da bi se ljudstvo zjedini in ljubilo. — Niso krivi naši nevolji samo davki, slabe letine itd, krivi so največ naši hujskači, ki hujskajo enega proti drugemu, da že človek ne ve več kako bi koga pozdravil. Če koga pozdraviš nemški, te sovraži Slovenec, če pa

koga slovenski, te sovraži Nemec. Naš namen pa je: vsak človek bodi svoboden; daj otroke v šolo kamor ti kaže, in daj ga kolikor in katerekoli jezike učiti hočeš. Več jezikov bomo Slovenci znali, več bomo veljali. Kar komu ni napoti pri peresu, naj ne brani se pri plugu.

Zdravec.

Šmarje pri Jelšah 22. julija. Shod „Slovenskega kmetkega društva“ v Pristovi izvršil se je sijajno in v najlepšem redu. Navzočih nad 300 kmetov. Duhovniki priredili v treh farah procesije, da se shod ne bi posrečil. Ob prihodu kmetov iz sosednih občin se je streljalo. Ob cesti postavljen slavolok z napisom: „Čast zavednim kmetom“. Govorili kmetje Jože Kregar, Jakob Vrečko in Jakob Zdolšek. Navdušenje mej kmeti velikansko. Društvenega predsednika Jakoba Zdolšeka, po domače Suca iz Ponikve so kmetje dvignili na rame. Po kmetih stavljene in utemeljevane resolucije za ustanovitev kmetijske šole v Šmarju, za določitev kmetov-kandidatov pri prihodnjih deželno-zborskih volitvah, za vpeljavo splošne, tajne in direktne volilne pravice in za pomnoženje poslanskih mandatov v kmetijskih občinah, za prireditve shoda slovenskih štajerskih kmetov in ustanovitev napredne slovenske kmetke stranke so bile soglasno sprejete. Soglasno se je tudi v resoluciji obsodila abstinenčna politika slovenskih štajerskih poslancev. Kmetje so zahtevali, da pridejo poslanci med svoje volilce in prirede ljudske shode med kmeti in ne zaupne shode med gospodi v mestih. Kmet gre na dan.

Iz Teharjev. Radi bi še naznanili, kako se še kaj na Teharjih godi. Najprej moramo povedati, da je nek dopisnik povabil na Teharje „Brivca“, pa tudi v Štore ga je poslal. Ali ubogega „Brivca“ je le zapeljal, ker v Štoreh bo malo zaslužil, pri nas se pa znamo sami dobro briti; zato pa svetujemo temu gospodu, naj poprej svojega „iha, iha-ta“ (dopisnika) obrije, kateri je že od samih lažij ves zaraščen. Zdi se nam, da bi poznali tega dopisnika, pa kaj bi mu zamerili, saj že njegova pisava kaže, da je na pol divji in se mu pošteno blede, ko hoče nas smešiti z železnim turnom. No, pa ko bi ravno treba bilo, ne manjkalo bi nam železa, pa tudi otrobov zmoremo toliko kupiti, da bi lahko „Brivčevega“ osla zraven prasičev zredili. Mi mu pa zapojemo:

Visoki ti plemič,
Obrekljivi писаč;
Le glej, da ne uide
Ti srajca iz hlač.

Pa še nekaj novega: Neki mož blizu Teharjev prišel je zvečer vinjen domov; žena ga krega, da bo vse denarje pri Slovencih zapravil. Kar se mož zadere: „Živijo!“ žena pa še glasnejše: „Hajl!“ In tako je on vedno vpil „živijo“, ona pa „hajl“ ter se tako dolgo vrstila, da sta začela eden drugega pridno otepati, na kar je „živijo“ prijel „hajlo“ za vrat in jo silil, da more reči „živijo“, ali ona se je le svojega držala in vpila „hajl“. To je res bila domača vojska, ki bi je ne bilo treba. Kdo pa je vse te neumnosti kriv? Tisti nestrpni hujskači, ki sklicujejo shode, pa nemir med ljudstvo sejejo, da sosed sosed,

brat, brata sovraži. Že se ne sliši na Teharjih drug kot vedne tožbe. Kdo pa od tožb vleče dobiček, tudi že sami skusili. Kolikokrat se zgodi, da so km in kmetijski fantje kaznovani, ko se skušajo za sloščino; tisti pa, ki so jih k temu napeljali, se pest smeji, ker pri tožbah veliko zaslužijo. — K bode pa na Teharjih volitev župana, tega pa s vemo povedati, ker naši nasprotniki hočejo z skozi zid.

Zunanje novice.

Morilka proti svoji volji. Iz Stanislava javlj da je prišla nedavno k tamošnji sodnji babica Ma ter je izpovedala, da je umorila proti svoji volji dete. Pred par dnevi sta se namreč pripeljala k dva gospoda v zaprti kočiji ter jo vzela seboj k temu porodu. Šele na poti je opazila babica, da im gospoda krinki na obrazu. Tudi njej sta zavezala da ne bi videla v kateri smeri se vozi. Ko se je rodilo, sta stopila gospoda z nabitima revolverj pred babico ter sta zahtevala, naj vrže otroka v rečo peč. Zagrozila sta jej, da jo sicer gotovo ustre V prvem strahu je babica res storila, ker sta za vala gospoda, a pekla jo je potem tako vest, da se je sama prijavila sodišču.

Pogumna žena. V Reki Detni pri Novgorodu je kopala nedavno več ljudij. Nakrat se je za neka žena potapljati. Na vsej obali je nastal str vik in vpitje a nihče se ni upal iti utapljačiči pomoč. V istem trenutku se je pripeljala mimo gospa C. J. Syrkina. Skočila je v kljub svoji svilnat mahoma s kočije na breg in z brega v vodo. B se je dolgo z valovi, a naposled je vendar le utapljačičo se ženo, ki se je sicer onesvestila, je v kratkem času zbudila iz omedlevice.

Zrakoplov (balon) s krmilom. 12. t. m. so dož Parižani velikansko začudenje. Nad seboj v zrak nakrat začuli nekaj ropot velikega avtomobila, ločili so tudi visoko nad sedoj zrakoplov, ki je obliko cigare, pod njim pa je visela lahka košar tej košari sta sedela dva možka, ki sta vodila z plov na desno in levo, naprej in nazaj, kakor se je zljubilo. Izumitelj tega zrakoplova je mlad inž Santos Dumont, kateri je hotel najprvo sam po siti, ali se mu je iznajdba popolnoma posrečila. koplov goni motor s petrolejem, vodi ga pa Dum s pomočjo vrvi. Vse se je srečno izvršilo, jedenk je odtrgala leva vrv, ako je Dumont to popravil vodil svoj zrakoplov še dvakrat okrog Eiffelje stolpa in potem nazaj prav na isto mesto, kje šel zrakoplov v zrak. 13. t. m. so poskusili zrak iznova; ali voznja se ni docela posrečila, ker je hud veter. Ako se tretjič posreči, dobi izum 100.000 frankov nagrade, katere je razpisal po nik tvornice Henry Deutsch de la Meurthe.

Francoz s tremi ženami. Te dni se je zag jal pred sodiščem v Parizu neki Lament Mané mnogoženstva in tatvine. Prvikrat se je oženil l. S svojo prvo ženo je imel sina. Potem jo je o